

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/141/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618204904
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7618204904.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Maruščáka a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: Otto Štoff, nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/XX, T., o zaplatenie 1.058,61 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 14.02.2019, sp. zn. 5Csp/124/2018

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 14.02.2019, č.k. 5Csp/124/2018-89 vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania.

Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 14.02.2019, č.k. 5Csp/124/2018-89 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 885,32 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 03.11.2015 do zaplatenia, ktorú sumu mu povolil uhrádzať v mesačných splátkach vo výške 100,- EUR splatných vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, počnúc od právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej splátky riadne a včas (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 67,26 %, o výške ktorej bude po právoplatnosti rozsudku rozhodnuté samostatným uznesením (III. výrok).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 1.058,61 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 03.11.2015 do zaplatenia s odôvodnením, že dňa 17.02.2015 uzavrel právny predchodca žalobcu Consumer Finance Holding, a.s. so žalovaným Zmluvu o pôžičke č. XXXXXXX, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičku vo výške 1.000,- EUR a žalovaný sa pôžičku zaviazal splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 30,40 EUR a to až do celkovej sumy 1.824,- EUR. Žalovaný ku dňu podania žaloby uhradil iba sumu 114,68 EUR, čím porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, preto bol listom zo dňa 27.08.2015 vyzvaný k úhrade dlžných splátok a upozornený na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Nakoľko k úhrade dlžných splátok nedošlo, úver bol dňa 19.10.2015 zosplatený, o čom bol žalovaný informovaný listom zo dňa 28.10.2015. Celkový dlh žalovaného ku dňu podania žaloby predstavoval sumu 1.058,61 EUR.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 17.02.2015 bola medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. (právnym predchodcom žalobcu) ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o poskytnutí najľahšej pôžičky - Zmluva o spotrebiteľskom

úvere č. 6520503033, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá bezúčelová pôžička vo výške 1.000,- EUR, ktorú sa žalovaný zaviazal splátiť 60 mesačnými splátkami vo výške 30,40 EUR, pričom prvá splátka bola splatná dňa 20.03.2015, ďalšie splátky boli splatné vždy 20. dňa v mesiaci s termínom konečnej splatnosti 2/2020. Fixná ročná úroková sadzba predstavovala 30,32 %, RPMN 30,32 %, celkové náklady spotrebiteľa predstavovali 824,- EUR a celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť 1.824,- EUR. Z prehľadu splátok a úhrad súd prvej inštancie zistil, že žalovaný uhradil žalobcovi splátky v celkovej sume 114,68 EUR, keď dňa 13.03.2015 uhradil 30,40 EUR, dňa 07.07.2015 uhradil 37,28 EUR a dňa 25.11.2015 uhradil 47,- EUR. Predžalobnou upomienkou zo dňa 27.08.2015 bol žalovaný vyzvaný k úhrade nedoplatku na splátkach zo zmluvy v celkovej výške 123,15 EUR a súčasne bol upozornený, že ak do 05.10.2015 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 6/2015, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Upomienka bola žalovanému doručená dňa 10.09.2015. Listom zo dňa 28.10.2015 bolo žalovanému veriteľom oznámené, že z dôvodu neuhradenia dlžných splátok v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke, sa jeho dlh zo zmluvy stal splatným v celom rozsahu naraz. Zo Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrťrok 2014, stav ku dňu 31.12.2014, súd zistil, že ročná percentuálna miera nákladov u ostatných spotrebiteľských úverov so zmluvnou splatnosťou nad 1 do 5 rokov vrátane predstavovala 13,95 % a za 1. štvrťrok 2015, stav ku dňu 31.03.2015 predstavovala 13,83 %.

4. Súd vec právne posúdil podľa § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 6, 9 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 1 ods. 1, § 1a ods. 1, 4 nariadenia vlády SR 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a konštatoval, že zmluva uzatvorená dňa 17.02.2015 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že ide o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred právnym predchodcom žalobcu, ktorej obsah nemal žalovaný možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Zmluvu uzatvoril žalovaný ako nepodnikateľ. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť, čo bolo zrejmé aj v danej veci. Zároveň išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe uvedenej zmluvy bola žalovanému poskytnutá pôžička (spotrebiteľský úver) vo výške 1.000,- EUR a žalovaný na splatenie úveru uhradil sumu 114,68 EUR.

5. Súd prvej inštancie následne uviedol, že výška odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľskou zmluvou je (a aj v čase uzatvorenia zmluvy bola) regulovaná ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 1a Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Najvyššia prípustná výška odplaty tak bola dvojnásobok priemernej RPMN pri obdobnom úvere ročne. Jednou zo zložiek odplaty veriteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi je v zmysle ustanovenia § 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. aj úrok. Podľa obsahu zmluvy v danom prípade bol úrok jedinou zložkou odplaty veriteľa. Právny predchodca žalobcu vo formulárovej zmluve uzatvorenej so žalovaným uviedol fixnú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 30,32 %. Priemerná RPMN pri obdobnom úvere v čase uzatvorenia zmluvy bola 13,95 %. Najvyššia prípustná výška odplaty pri obdobnom úvere teda bola 27,90 % (2 x 13,95 %). Zmluvne dojednaná odplata (úrok) tak prekračovala najvyššiu prípustnú výšku odplaty o 2,42 % (30,32 % - 27,90 %), a teda je dojednaná v rozpore so zákonom. Rovnako bol súd prvej inštancie názoru, že výška odplaty (úroku) 30,32 % ročne prekračuje rámec dobrých mravov. V číselnom vyjadrení bol takto dlžník povinný pri poskytnutí sumy 1.000,- EUR veriteľovi okrem tejto sumy zaplatiť ešte 824,- EUR, čo za obdobie trvania zmluvného vzťahu predstavovalo 82,40 % navýšenie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011, v zmysle ktorého „Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi nepriemerané až úžernícke úroky.“

6. Z dôvodu prekročenia najvyššej prípustnej výšky odplaty, ako aj z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi, považoval súd prvej inštancie ustanovenie zmluvy v časti dohodnutých úrokov za neplatné. Z uvedeného dôvodu absentovala v zmluve náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. a predmetný úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný uhradil z poskytnutého úveru len sumu 114,68 EUR, čo vyplynulo z prehľadu splátok a úhrad. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 885,32 EUR, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou poskytnutej pôžičky a žalovaným uhradených splátok (1.000,- EUR - 114,68 EUR) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. Spolu s istinou súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Uviedol, že úrok z omeškania bol žalobcovi priznaný v zmysle žalobného návrhu od 03.11.2015, v ktorom čase už bol úver zosplatnený a žalobcom uplatnená výška úroku z omeškania 5,05 % ročne je v súlade s vládnym nariadením č. 87/1995 Zb.

8. Zároveň súd prvej inštancie v zmysle § 232 ods. 4 CSP umožnil žalovanému splácať dlžnú sumu v mesačných splátkach vo výške 100,- EUR, keďže žalovaný o možnosť úhrady dlžnej sumy v splátkach požiadal. Súd prvej inštancie vychádzal z pomerov žalovaného, ktoré vyplynuli z obsahu spisu resp. zo súdu dostupných registrov. Súd prvej inštancie prihliadol najmä na stály príjem žalovaného, ktorým je výsluhový dôchodok, ktorého výška v čase vzniku zmluvného vzťahu (február 2015) so žalobcom bola 585,49 EUR. Zároveň súd prihliadol na skutočnosť, že žalovaný bol v lustrovanom období dvoch rokov opakovane zamestnaný, naposledy do 31.12.2018, teda má možnosť doplniť svoj príjem o ďalší zdroj. Splátku vo výške 100,- EUR mesačne preto súd prvej inštancie považoval za primeranú tak pomerom žalovaného, ako aj výške uloženej povinnosti.

9. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP a konštatoval, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 1.058,61 EUR, pričom súd jeho žalobe vyhovel čo do sumy 885,32 EUR, ktorá predstavuje 83,63 % zo žalovanej istiny. Neúspech mal tak žalobca v časti zaplatenia istiny 173,29 EUR, ktorá predstavuje 16,37 % žalovanej istiny. V konaní tak bol žalobca úspešný v rozsahu 67,26 % (83,63 % - 16,37 %), v ktorom rozsahu mu bola priznaná náhrada trov konania.

10. Proti výroku II. rozsudku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a výroku III. o trovách konania, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že súd zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 173,29 EUR s úrokom z omeškania 5,05 % zo sumy 173,29 EUR od 03.11.2015 do zaplatenia, to všetko formou mesačných splátok vo výške 100,- EUR splatných vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, počnúc od právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej splátky riadne a včas a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolanie podal z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

11. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil vec, že dojednaná odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo forme zmluvne dojednaného úroku je neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Konštatoval, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1.000,- EUR, ktorý sa zaviazal vrátiť v 60 pravidelných mesačných splátkach po 30,40 EUR. Navýšenie úveru predstavuje len zmluvne dojednaný úrok vo výške 30,32 % ročnej úrokovej sadzby. Celková čiastka, ku ktorej zaplateniu sa žalovaný zaviazal, predstavuje 1.824,- EUR a celkové náklady spotrebiteľa s úverom predstavujú 824,- EUR. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 30,32 % zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatou poskytnutého úveru je len zmluvný úrok. Výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery vo výške do 1.500,- EUR vrátane so splatnosťou od 1 do 5 rokov, zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy MF SR v súlade s § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za IV. štvrťrok 2014 so stavom ku 31.12.2014, predstavovala 34,42 %. Nie výška úrokovej sadzby, ale celková výška odplaty vyjadrená prostredníctvom RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Výška dojednanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve 30,32 % neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa § 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia zmluvy a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty

pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. platného a účinného od 01.09.2014. Dojednaná odplata v úverovej zmluve vo výške 30,32 % nepresahuje dvojnásobok priemernej výšky RPMN zverejnenej MF SR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za IV. štvrťrok 2014 so stavom ku dňu 31.12.2014 vo výške 34,42 % pre obdobné úvery. Dojednaná odplata podľa odvolateľa je primeraná a v súlade so zákonom (§ 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy) a dobrými mravmi.

12. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

14. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá (II. výrok) a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania (III. výrok) je vecne správny, a preto ho odvolací súd v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v napadnutej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 21.4.2020 o 9.30 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 14.4.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

17. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

19. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený.

20. Rozsudok vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 885,32 EUR s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 885,32 EUR od 03.11.2015 do zaplatenia, ktorú sumu mu povolil uhrádzať v mesačných splátkach vo výške 100,- EUR splatných vždy k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, počnúc od právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej splátky riadne a včas, nebol odvolaním žalobcu napadnutý, nadobudol právoplatnosť, a preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu (§ 367 ods. 2, 3 CSP).

21. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil.

22. Odvolací súd preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

23. Počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

24. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a na ne odkazuje podľa § 387 ods. 2 CSP.

25. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že výška odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľskou zmluvou je (a aj v čase uzatvorenia Zmluvy bola) regulovaná ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 1a Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Najvyššia prípustná výška odplaty tak bola dvojnásobok priemernej RPMN pri obdobnom úvere ročne. Jednou zo zložiek odplaty veriteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi je v zmysle ustanovenia § 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. aj úrok. Podľa obsahu zmluvy v danom prípade bol úrok jedinou zložkou odplaty veriteľa. Právny predchodca žalobcu vo formulárovej zmluve uzatvorenej so žalovaným uviedol fixnú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 30,32 %. Priemerná RPMN pri obdobnom úvere v čase uzatvorenia Zmluvy bola 13,95 % (v zmysle Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za IV. štvrtrok 2014, so stavom ku dňu 31.12.2014). Najvyššia prípustná výška odplaty pri obdobnom úvere teda bola 27,90 % (2 x 13,95 %). Zmluvne dojednaná odplata (úrok) tak prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty o 2,42 % (30,32 % - 27,90 %), a teda je dojednaná v rozpore so zákonom a to v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 4 a § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho je zmluva v časti dohodnutého úroku, ktorý predstavuje jedinú odplatu, neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ako to správne uzavrel súd prvej inštancie. Vzhľadom na skutočnosť, že uzatvorená zmluva je neplatná v časti dohodnutého úroku (ktorý predstavuje jedinú zmluvnú odplatu), patrí žalobcovi iba istina poskytnutého úveru vo výške 1.000,- EUR znížená o žalovaným zaplatenú sumu 114,68 EUR, t.j. 885,32 EUR.

26. K odvolacej námietke žalobcu, že dojednaná odplata (úrok vo výške 30,32 %) neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a je v súlade so stanovenou maximálnou (prípustnou) výškou odplaty v zmysle § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., pričom poukázal na Súhrnné informácie o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za IV. štvrtrok 2014 (stav ku dňu 31.12.2014), v zmysle ktorých priemerná RPMN pri ostatných spotrebiteľských úveroch vo výške do 1.500,- EUR vrátane, so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov, predstavovala 34,42 %, odvolací súd poukazuje na znenie § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. V zmysle uvedeného ustanovenia na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcim uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca v odvolaní nesprávne poukazuje na Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2014 (v zmysle ktorých priemerná RPMN pri obdobnom úvere predstavuje 34,42 %), keď pri určovaní najvyššej prípustnej miery odplaty treba v zmysle § 1 ods. 4 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. vychádzať zo Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2014, z ktorých je zrejmé, že priemerná RPMN pri ostatných spotrebiteľských úveroch so zmluvnou splatnosťou nad 1 do 5 rokov vrátane, predstavovala 13,95 %, t.j. najvyššia prípustná výška odplaty nesmela prevýšiť dvojnásobok tejto hodnoty 27,90 % v zmysle § 1a ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z.

27. V žiadnom prípade nemožno uvažovať o tom, že by referenčnou hladinou boli priemerné úrovne RPMN za celý finančný trh. Dikcia § 1 ods. 4 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. vychádza zo skutočnosti, že referenčnou bázou bude vždy naposledy zverejnená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov, ktorá je zverejňovaná na webovom sídle Ministerstva financií SR.

28. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a tak nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešnému žalovanému preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).